

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, proti postupu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Košice, postupu Okresnej prokuratúry Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 198/2018/8802 a jej rozhodnutiu z 23. marca 2018, postupu Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 106/18/8800 a jej rozhodnutiu z 28. mája 2018, postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 101/18/1000 a jej rozhodnutiu zo 17. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkové okolnosti veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Košice (ďalej len „ÚVV a ÚVTOS Košice“), postupom Okresnej prokuratúry Košice I (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 198/2018/8802 a jej rozhodnutím z 23. marca 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry“), postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 106/18/8800 a jej rozhodnutím z 28. mája 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajskej prokuratúry“), postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom

pod sp. zn. IV/2 Gn 101/18/1000 a jej rozhodnutím zo 17. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie generálnej prokuratúry“).

2. Sťažovateľ uviedol, že 5. februára 2018 bol priamou eskortou dodaný z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „ÚVTOS Leopoldov“) do ÚVV a ÚVTOS Košice z dôvodu účasti na pojednávaní, ktoré sa konalo 8. februára 2018 na Okresnom súde Košice I. Sťažovateľ bol podrobený dôkladnej osobnej prehliadke v ÚVV a ÚVTOS Košice vrátane vykonania drepu napriek tomu, že bol podrobený dôkladnej osobnej prehliadke pred eskortou v ÚVTOS Leopoldov.

3. Sťažovateľ podal podnet z 12. februára 2018 proti postupu príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) v ÚVV a ÚVTOS Košice v kontexte dôkladnej osobnej prehliadky, ktorú musel podstúpiť po priamej eskorte. Podľa napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry neboli zistené žiadne nedostatky, nezákonnosti alebo porušenia príslušných predpisov, a preto podnet sťažovateľa bol bez vykonania prokurátorských oprávnení odložený ako nedôvodný.

4. Následne sťažovateľ podal opakovaný podnet zo 6. apríla 2018 podľa § 36 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a žiadal, aby nadriadený prokurátor preskúmal zákonnosť vybavenia jeho podnetu napadnutým rozhodnutím okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra nezistila skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na iné rozhodnutie či opatrenie v tomto konaní, a preto bol opakovaný podnet sťažovateľa bez prijatia ďalších opatrení ako nedôvodný odložený.

5. Sťažovateľ podal 2. júla 2018 ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona prokuratúre, v ktorom žiadal nadriadeného prokurátora, aby preskúmal zákonnosť napadnutých rozhodnutí okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra napadnutým rozhodnutím tak, že ďalší opakovaný podnet sťažovateľa ako nedôvodný odložila.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu, ktorú uviedol v podnete, opakovanom podnete a ďalšom opakovanom podnete.

7. Podľa názoru sťažovateľa vykonanie dôkladnej osobnej prehliadky po vykonaní priamej eskorty v danom prípade nie je nevyhnutné v zmysle čl. 8 ods. 2 dohovoru, lebo sťažovateľ absolvoval dôkladnú osobnú prehliadku už pred eskortou. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že v ÚVTOS Leopoldov bol podrobený prehliadke osobných vecí a dôkladnej osobnej prehliadke (vyzlečenie donaha, odovzdanie oblečenia a urobenie drepu). Následne bol sťažovateľ spútaný a ihneď odvedený do eskortného vozidla, kde mu nasadili okuliare a slúchadlá. Počas eskorty bol sťažovateľ pod priamou zrakovou kontrolou príslušníkov zboru a je absolútne vylúčené, aby sa mohol zmocniť akýchkoľvek nepovolených predmetov, lebo bol v podstate znehybnený, nevidel a nepočul. Predstava, že by sa sťažovateľ za týchto okolností mohol nepozorovane zmocniť nepovoleného predmetu, je už niekde za hranicami absurdity.

8. Sťažovateľ tiež konštatoval, že za viac ako 12 rokov vo výkone trestu odňatia slobody absolvoval stovky dôkladných osobných prehliadok a nahý musel robiť drepy, pričom „vysoko invazívne

a potencionálne zneužívajúce opatrenia, ako sú osobné prehliadky, si vyžadujú prijateľné odôvodnenie. Nezdá sa, že by takéto odôvodnenie bolo v prípade sťažovateľa poskytnuté.“. Sťažovateľ sa domnieva, že príslušníci zboru postupujú mechanicky podľa § 41 rozkazu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2/2014 (ďalej len „rozkaz ministra spravodlivosti“) a podrobujú sťažovateľa dôkladnej osobnej prehliadke bez ohľadu na to, či existujú alebo neexistujú nejaké podozrenia z prechovávanía nepovolených predmetov. Podľa sťažovateľa § 41 ods. 2 rozkazu ministra spravodlivosti ani neoprávňuje príslušníka zboru prikázať odsúdenému, ktorý je vyzlečený donaha, urobiť drep, zhyb alebo iné aktivity.

9. V prípade namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa názoru sťažovateľa napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry nepreskúmateľné, pretože chýba akákoľvek vysvetľujúca argumentácia, prečo okresná prokuratúra nezistila žiadne chyby a nezákonnosti. Sťažovateľ ďalej považuje argumentáciu krajskej prokuratúry (bod 31) v jej napadnutom rozhodnutí za arbitrárnu a aj za nepreskúmateľnú, keďže krajská prokuratúra neodpovedala na námietku sťažovateľa, že § 41 ods. 2 rozkazu ministra spravodlivosti neoprávňuje príslušníka zboru prikázať sťažovateľovi urobiť drep počas dôkladnej osobnej prehliadky. Arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia generálnej prokuratúry má podľa sťažovateľa spočívať v mechanickom akceptovaní § 41 ods. 1 písm. c) rozkazu ministra spravodlivosti bez preskúmania relevantných dôvodov na vykonanie dôkladnej osobnej prehliadky po eskorte. Ďalšia arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia generálnej prokuratúry má spočívať v tom, že generálna prokuratúra nekonštatuje porušenie práv sťažovateľa, keď bol nútený vyzlečený donaha urobiť drep napriek tomu, že sa to v § 41 ods. 2 rozkazu ministra spravodlivosti explicitne neuvádza.

10. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 2501/2018 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi. Do 16. februára 2019 (deň uplynutia funkčného obdobia sudcu spravodajcu) nebolo o ústavnej sťažnosti rozhodnuté. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli nevybavené veci sudcov, ktorých funkčné obdobie uplynulo 16. februára 2019, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Libor Duľa (predseda senátu), Miroslav Duriš a Ladislav Duditš (členovia senátu).

III.

Označené práva sťažovateľa

11. Podľa čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

12. Podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

15. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3 a 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom ÚVV a ÚVTOS Košice, postupom okresnej prokuratúry a jej napadnutým rozhodnutím, postupom krajskej prokuratúry a jej napadnutým rozhodnutím a postupom generálnej prokuratúry a jej napadnutým rozhodnutím. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť napadnutým postupom ÚVV a ÚVTOS Košice v kontexte dôkladných osobných prehládok vykonaných po priamej eskorte, ako aj tým, že okresná prokuratúra, krajská prokuratúra a generálna prokuratúra napadnutými rozhodnutiami arbitrárne ako nedôvodné odložili jeho podnet, opakovaný podnet a ďalší opakovaný podnet, ktoré podal v súvislosti s napadnutým postupom ÚVV a ÚVTOS Košice.

IV.A. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom ÚVV a ÚVTOS Košice a napadnutými postupmi a rozhodnutiami okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry:

17. Ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode,

porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

18. Ústavný súd uvádza, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry sú účinným prostriedkom na poskytnutie ochrany práv a právom chránených záujmov sťažovateľa v súvislosti s výkonom trestu odňatia slobody podnet podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, resp. opakovaný podnet podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, resp. ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06, IV. ÚS 387/2018). Podnet (opakovaný podnet, ďalší opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

19. Sťažovateľ proti napadnutému postupu ÚVV a ÚVTOS Košice podal podnet, o ktorom rozhodla okresná prokuratúra napadnutým rozhodnutím. Sťažovateľ proti tomuto napadnutému rozhodnutiu okresnej prokuratúry podal opakovaný podnet, o ktorom rozhodla krajská prokuratúra napadnutým rozhodnutím. Sťažovateľ proti tomuto napadnutému rozhodnutiu krajskej prokuratúry podal ďalší opakovaný podnet, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra napadnutým rozhodnutím.

20. Sťažovateľ teda využil inštitút podnetu, opakovaného podnetu a aj ďalšieho opakovaného podnetu, o ktorých bolo aj rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii právne prostriedky na ochranu svojich základných práv (ktoré aj využil), o ktorých bola oprávnená postupne rozhodnúť okresná prokuratúra, krajská prokuratúra a napokon generálna prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

IV.B. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím generálnej prokuratúry:

21. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

22. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či

v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010).

23. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

24. Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovelí v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, II. ÚS 595/2014, II. ÚS 819/2016, III. ÚS 57/2018, II. ÚS 320/2019).

25. Generálna prokuratúra napadnutým rozhodnutím vybavila ďalší opakovaný podnet sťažovateľa namietajúci nezákonnosť postupov okresnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 198/2018/8802 a krajskej prokuratúry konajúcej vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Kn 106/18/8800 tak, že ho ako nedôvodný odložila. Po priblížení chronológie vybavenia predchádzajúcich podaní sťažovateľa generálna prokuratúra uviedla, že príslušníci zboru vykonali dôkladnú osobnú prehliadku a postupovali v súlade s § 41 ods. 1 písm. c), ods. 2 rozkazu ministra spravodlivosti, pričom v tomto smere nie je dôležité, či osobná prehliadka bola vykonaná aj pred samotnou eskortou v ÚVTOS Leopoldov. Generálna prokuratúra zastávala názor, že jej vykonaním sťažovateľ nebol vystavený nezákonnému a ani ponižujúcemu zaobchádzaniu, ktoré by mohlo vyvolať nežiaduce účinky. Taktiež sa nestotožňuje s tvrdením, že rozhodnutia okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry boli arbitrárne, pretože sa v dostatočnej miere zaoberali argumentáciou uvedenou v podnetoch. Generálna prokuratúra preto dospela k záveru, že postup okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry bol vecne správny, nezistila žiadne porušenie zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prokurátorským opatrením, a preto ďalší opakovaný podnet odložila ako nedôvodný.

26. Keďže generálna prokuratúra sa stotožnila s napadnutým rozhodnutím krajskej prokuratúry a napadnutým rozhodnutím okresnej prokuratúry, ústavný súd považoval tiež za potrebné sa s nimi

oboznámiť. Krajská prokuratúra okrem iného uviedla, že podnet sťažovateľa na postup príslušníkov zboru bol vybavený okresnou prokuratúrou dôvodne a správne. Krajská prokuratúra tiež konštatovala, že je irelevantné, že dôkladnej osobnej prehliadke bol sťažovateľ podrobený aj v ÚVTOS Leopoldov, teda pred eskortou do ÚVV a ÚVTOS Košice. V prípade absencie takejto prehliadky by mohli byť porušené služobné povinnosti príslušníkov zboru. Vo vzťahu k robeniu drepu na základe výzvy príslušníka zboru krajská prokuratúra uviedla, že takýto postup nemožno považovať za šikanovanie, keďže aj takouto fyzickou aktivitou možno zistiť prítomnosť nedovolených vecí u odsúdeného. Navyše išlo o jeden drep, a nie o výkon závažnej fyzickej aktivity. Okresná prokuratúra poukázala na § 41 ods. 1 písm. c) rozkazu ministra spravodlivosti, podľa ktorého dôkladná osobná prehliadka sa vykoná pred a po vykonaní priamej eskorty alebo eskorty celoštátneho zvozu. Okresná prokuratúra tiež poukázala aj na § 41 ods. 2 rozkazu ministra spravodlivosti, podľa ktorého sa dôkladná osobná prehliadka obvinených alebo odsúdených vykonáva v určenom priestore. Obvinený alebo odsúdený sa pri dôkladnej osobnej prehliadke vyzlečie donaha. Dôkladná osobná prehliadka obvinených alebo odsúdených sa vykonáva individuálne okrem mimoriadnych situácií. Vizuálnou kontrolou tela sa zisťuje, či prehliadaná osoba nie je zranená a nemá ukryté nedovolené veci. Prehliadka odložených odevných zvrškov a osobných vecí sa vykoná fyzickou prehliadkou a prehmataním; pri prehliadke odevných zvrškov a osobných vecí sa spravidla použije detektor kovov alebo služobný pes.

27. Generálna prokuratúra reagovala na ďalší opakovaný podnet sťažovateľa zákonným spôsobom, a teda si riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, pričom vybavila ďalší opakovaný podnet sťažovateľa napadnutým rozhodnutím v zmysle zákona o prokuratúre, v ktorom generálna prokuratúra vyjadrila právny názor na zistený skutkový a právny stav. Skutočnosť, že právne závery generálnej prokuratúry sú odlišné od záverov sťažovateľa, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu. Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry v súlade so zákonom o prokuratúre nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa domáhať sa ochrany svojich práv podaním ďalšieho opakovaného podnetu orgánom prokuratúry a právne závery vyslovené v napadnutom rozhodnutí generálnej prokuratúry nie sú arbitrárne, extrémne nelogické ani sa neodchýlili od vecí samej a je nutné považovať ich za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z tohto dôvodu ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.C. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 3 a 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom a rozhodnutím generálnej prokuratúry:

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 3 a 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom a rozhodnutím generálnej prokuratúry, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto práv napadnutým postupom a rozhodnutím generálnej prokuratúry odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 3 a 8 ods. 1 a 2 dohovoru (m. m. III. ÚS 21/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch (zrušenie napadnutého rozhodnutia generálnej prokuratúry a vrátenie vecí na ďalšie konanie generálnej prokuratúre, zákaz ÚVV a ÚVTOS Košice pokračovať v porušovaní v bode 1 uvedených práv sťažovateľa, žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia v celkovej sume 23 000 eur a žiadosť o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Libor DULÁ
predseda senátu